

אברתי תודה ונושעתי

בראשית פרק ב פסוק ה (פרשת בראשית)

וְכָל־שֵׁיחַ הַשָּׂדֶה טָרֵם יְהִי בְּאֶרֶץ וְכָל־עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה טָרֵם יִצְמַח כִּי לֹא הִמְטִיר יְקֻקֵּק אֱלֹהִים עַל־הָאָרֶץ
וְאָדָם אֵין לְעַבֵּד אֶת־הָאֲדָמָה.

רש"י בראשית פרק ב פסוק ה (פרשת בראשית)

כי לא המטיר - ומה טעם לא המטיר, לפי שאדם אין לעבוד את האדמה ואין מכיר בטובתם של גשמים, וכשבא אדם וידע שהם צורך לעולם התפלל עליהם וירדו, וצמחו האילנות והדשאים.

תלמוד ירושלמי מסכת פסחים פרק י הלכה ו

כתיב בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו את ה'. **התנדבו ראשי עם כשהקדוש ברוך הוא עושה לכם ניסים תהו אומרין שירה.**

אברבנאל שופטים פרק ה

(ב) בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה'. ואתה ראית פירושי המפרשים בפסוק הזה. ואני אחשוב שפרעות הם נקמות, ושכונת זה המאמר הוא שעל שני דברים ראוי שיברכו שם ה' ויהללו אותו. אחד בפרוע פרעות בישראל, רוצה לומר במה שנקם הקדוש ברוך הוא נקמותיו על יד ישראל, באופן שנשאר לישראל כבוד גדול מהנצחון עם היות שלה' הישועה. השני בהתנדב עם, רוצה לומר שהתנדב עם ישראל לעלות למלחמה עם ראותם חולשתם וגבורת סיסרא, הנה על שניהם, רוצה לומר על פרוע האל יתברך פרעות ונקמות על ידי ישראל ובאמצעותם, ועל שהתנדב העם לעלות למלחמה על שניהם ברכו ה'. או יאמר בפרוע פרעות ונקמות בישראל, רוצה לומר על ידו, בעבור זה עם ישראל בנדבה ורוח ישר ברכו ה', ויהיה אם כן בזה סבה אחת להוראה, והפירוש הראשון יותר נכון כפי לשון הכתוב.

זכריה פרק ד פסוק י

כִּי מִי בַז לְיוֹם קִטְנוֹתִי וְשִׁמְחוֹ וְרָאוּ אֶת־הָאֶבֶן הַבְּדִיל בְּיַד זָרְבָבֶל שְׂבָעָה אֱלֹהֵי עֵינַי יְקֻקֵּק הַמָּה
מְשֻׁטָּטִים בְּכָל־הָאָרֶץ.

רש"י זכריה פרק ד פסוק י

(י) כי מי בז ליום - **שיוסד הבית אשר הוקטן בעיניהם** כמו שנאמר (בעזרא ג) ורבים מהכהנים אשר ראו הבית הראשון ביסודו זה הבית בעיניהם בוכים בקול גדול ובנבואת (חגי ב) הלא כמוהו כאין בעיניהם..

תלמוד בבלי מסכת סוטה דף מח עמוד ב

והיינו דאמר ר' אלעזר, מאי דכתיב: כי מי בז ליום קטנות? מי גרם לצדיקים שיתבזבז שולחנן לעתיד לבא? **קטנות שהיה בהן, שלא האמינו בהקב"ה..**

מדרש תהלים (שחר טוב; בובר) מזמור נו

[1] [כו, ז] לשמיע בקול תודה. זה קרבן תודה. ולספר כל נפלאותיך. אמר ר' אבין יש הלל שיש בו לשעבר, ויש בו לדורות, ויש בו לימות המשיח, ויש בו לימות גוג ומגוג, ויש בו לעתיד לבא, בצאת ישראל ממצרים (תהלים קיד א), לשעבר, לא לנו ה' לא לנו (שם/תהלים/קטו א), בדורות הללו,

אהבתי כי ישמע ה' את קולי (שם/תהלים/ קטז א), לימות המשיח, אסרו חג בעבותים (שם/תהלים/ קיח כז), לימות גוג ומגוג, אלי אתה ואודך (שם שם/תהלים קי"ח/כח), לעתיד לבא, הודו לה' כי טוב (שם שם/תהלים קי"ח/כט), לחיי העולם הבא.

הרב אברהם קוק זצ"ל, אנרות הראי"ה ח"ג, אנרת תתע"א.

" כן אתחלתא דנאולה ודאי הולכת ומופיעה לפנינו. אמנם לא מהיום התחילה הופעה זו, רק מאז התחיל הקיץ המגולה להגלות, מעת אשר הרי ישראל החלו לעשות ענפים ולשאת פרי לעם ישראל אשר קרבו לבוא, התחיל אתחלתא זו "

תהלים פרק קז.

(א) הָדָו לִיקוֹק כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חִסְדּוֹ

(ב) יֹאמְרוּ גְאוּלֵי יִקְוֶה אֲשֶׁר גָּאֲלָם מִיַּד־צָר

(ג) וּמֵאֲרָצוֹת לְקַבְּצָם מִמִּזְרַח וּמִמְעַרְבִּים מִצָּפוֹן וּמִיָּם

(ד) תַּעֲנוּ בַמִּדְבָּר בִּישִׁימוֹן דֶּרֶךְ עִיר מוֹשֶׁב לֹא מֵצְאוּ

(ה) רַעֲבִים גַּם־צָמְאִים נִפְשָׁם בָּהֶם תִּתְעַטֵּף

(ו) וַיִּצְעְקוּ אֶל־יְקוֹק בְּצָר לָהֶם מִמִּצְקוֹתֵיהֶם יִצִּילֵם

(ז) וַיִּדְרִיכֵם בַּדֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל לְלִכְתּוֹת אֶל־עִיר מוֹשֶׁב

(ח) יוֹדוּ לִיקוֹק חִסְדּוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לְבְנֵי אָדָם

(ט) כִּי־הִשְׁבִּיעַ נֶפֶשׁ שִׁקְקָה וְנִפְשׁ רַעֲבָה מִלֹּא־טוֹב

(י) יֹשְׁבֵי חֹשֶׁךְ וְצִלְמוֹת אֲסִירֵי עֲנִי וּבְרִזָּל

(יא) כִּי־הִמְרוּ אִמְרֵי־אֵל וַעֲצַת עֲלִיוֹן נֶאֱצוּ

(יב) וַיִּכְנַע בְּעֵמֶל לָבָם כְּשִׁלּוֹ וְאִין עֲזָר

(יג) וַיִּצְעְקוּ אֶל־יְקוֹק בְּצָר לָהֶם מִמִּצְקוֹתֵיהֶם יוֹשִׁיעֵם

(יד) יוֹצִיאֵם מִחֹשֶׁךְ וְצִלְמוֹת וּמוֹסְרוֹתֵיהֶם יִנְתֵּק

(טו) יוֹדוּ לִיקוֹק חִסְדּוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לְבְנֵי אָדָם

(טז) כִּי־שָׁבַר דַּלְתוֹת נְחֹשֶׁת וּבְרִיחֵי בְרִזָּל גִּדְעוּ

(יז) אֲוִלִים מִדֶּרֶךְ פִּשְׁעָם וּמַעֲוֹנוֹתֵיהֶם יִתְעַנוּ

(יח) כָּל־אֶקֶל תִּתְעַב נִפְשָׁם וַיִּגְיעוּ עַד־שַׁעֲרֵי מוֹת

(יט) וַיִּצְעְקוּ אֶל־יְקוֹק בְּצָר לָהֶם מִמִּצְקוֹתֵיהֶם יוֹשִׁיעֵם

(כ) יִשְׁלַח דְּבָרוֹ וַיִּרְפְּאֵם וַיִּמְלֹט מִשְׁחִיתוֹתָם

(כא) יוֹדוּ לִיקוֹק חִסְדּוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לְבְנֵי אָדָם

- (כב) וַיִּזְבְּחוּ זִבְחֵי תֹדָה וַיִּסְפְּרוּ מַעֲשָׂיו בְּרִנָּה:
- (כג) יוֹרְדֵי הַיָּם בְּאַנְיֹת עֵשִׂי מְלֹאכָה בְּמֵים רַבִּים:
- (כד) הִמָּה רָאוּ מַעֲשֵׂי יְקֹקֵק וְנִפְלְאוֹתָיו בְּמִצְוֵלָה:
- (כה) וַיֹּאמְרוּ וַיַּעֲמֵד רוּחַ סְעָרָה וַתְּרוּמָם גְּלִיו:
- (כו) יַעֲלוּ שָׁמַיִם יִרְדּוּ תְהוֹמוֹת נְפֹשָׁם בְּרַעַה תִּתְמוּגַג:
- (כז) יַחֲגֹגוּ וַיִּנְוְעוּ כַּשֶּׁכֹּזֹר וְכָל־חֲכָמָתָם תִּתְבַּלַּע:
- (כח) וַיַּצְעֲקוּ אֶל־יְקֹקֵק בְּצַר לָהֶם וּמִמִּצְוִיקֵתֵיהֶם יוֹצִיאֵם:
- (כט) יִקָּם סְעָרָה לְדַמְמָה וַיִּחֲשֹׁ גְלִיהֶם:
- (ל) וַיִּשְׁמְחוּ כִּי־יִשְׁתַּקְּוּ וַיִּנְחָם אֶל־מְחוֹז חִפְצָם:
- (לא) יוֹדּוּ לִיקֹקֵק חֲסֵדוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לִבְנֵי אָדָם:
- (לב) וַיִּרְמְמוּהוּ בִקְהֵל־עַם וּבְמוֹשָׁב זְקֵנִים יִהְלִלוּהוּ:
- (לג) יִשֶׁם נְהַרֹת לְמַדְבָּר וּמִצְאֵי מַיִם לְצִמְאוֹן:
- (לד) אַרְץ פְּרִי לְמַלְחָה מְרַעֶת יֹשְׁבֵי בָּה:
- (לה) יִשֶׁם מְדָבָר לְאַגַּם־מַיִם וְאַרְץ צִיָּה לְמִצְאֵי מַיִם:
- (לו) וַיִּזְשָׁב שֵׁם רַעֲבִים וַיִּכְוֹנוּ עִיר מוֹשָׁב:
- (לז) וַיִּזְרְעוּ שְׂדוֹת וַיִּטְעוּ כְרָמִים וַיַּעֲשׂוּ פְרִי תְבוּאָה:
- (לח) וַיְבָרְכֵם וַיִּרְבוּ מְאֹד וּבְהַמְתֵּם לֹא יִמְעִיט:
- (לט) וַיִּמְעֹטוּ וַיִּשְׁחוּ מֵעֶצֶר רַעַה וַיִּגְוֹן:
- (מ) שִׁפְרָ בּוֹז עַל־נְדִיבִים וַיִּתְעַם בְּתַהוּ לֹא־דָרַךְ:
- (מא) וַיִּשְׁגַּב אַבְיוֹן מַעֲוִי וַיִּשֶׁם כְּצֹאן מִשְׁפָּחוֹת:
- (מב) יִרְאוּ יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁמְחוּ וְכָל־עוֹלָה קִפְצָה פִּיה:
- (מג) מִי־חֲכָם וַיִּשְׁמַר־אֱלֹהֵי וַיִּתְבּוֹנוּ חֲסֵדֵי יְקֹקֵק:

תהלים פרק ק פסוק ד

בָּאוּ שְׁעָרָיו בְּתוֹדָה חֲצֵרֵתִיו בְּתֵהֵלָה הוֹדוּ־לָו בְּרָכוּ שְׁמוֹ
פִירוּשֵׁי סִידוֹר הַתְּפִילָה לְרוֹקַח [טז] מִזְמוֹר לְתוֹדָה עִמוֹד עַב

בואו שעריו בתודה כלומר הודו לה' דכת' בתריה כי טוב ה' לעולם חסדו, משל אורח שנתאכסן אצל בעל הבית יומא קמא מאכילו ומשקיהו יפה מיכאן ואילך הולך ופוחת במאכל, אבל הקדוש ברוך הוא לעולם חסדו.

ירמיהו פרק א פסוק יב

וַיֹּאמֶר יְקֹזֵק אֵלַי הַיִּטְבֶּתְ לְרֵאוֹת כִּי שִׁקֵּד אֲנִי עַל דְּבָרֵי לַעֲשׂוֹתוֹ: פ

רש"י ירמיהו פרק א פסוק יב

(יב) היטבת לראות - השקד הזה הוא ממהר להוציא פרח קודם לכל האילנות אף אני ממהר לעשות דברי, ומדרש אגדה השקד הזה הוא משעת חניטתו עד גמר בישולו עשרים ואחד יום כמנין ימים שבין שבעה עשר בתמוז שבו הובקעה העיר לתשעה באב שבו נשרף הבית:

יסוד 21 הם הימים שדבר שמתחיל מהעולם העליון ועד שיורד לארץ שכן הימים שבין ראש השנה ועד הושענא רבא שכן ביום ראש השנה יכתבו ביום כיפור יחתמו ופתקא טבא שזה יורד לעולם ליל הושענא רבא 21 יום.

וכך כשם שחורבן היה 21 יום כך הגאולה מפסח היציאה מעבדות לחרות, שוקד אני לעשותו 21 יום שהוא יום העצמאות יום הקמת המדינה.

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף יא עמוד א

רבי יהושע אומר: בניסן נברא העולם, בניסן נולדו אבות, בניסן מתו אבות, בפסח נולד יצחק, בראש השנה נפקדה שרה רחל וחנה, בראש השנה יצא יוסף מבית האסורין, בראש השנה בטלה עבודה מאבותינו במצרים, בניסן נגאלו, בניסן עתידין ליגאל.

בריאת העולם מתחילה 5 ימים לפני, שכן ראש השנה זו יום שבו נולד אדם הראשון והבריאה היא 5 ימים לפני לרבי אליעזר זה כה' באלול ולרבי יהושע זה כה' באדר.

בארבעים יום נזרקה נשמה באדם¹ 40 יום מכה' באדר מתי נזרקה נשמה בעולם בה' באייר.

אורחות חיים חלק א הלכות מגלה ופורים אות ח

ת. ולמה תלו הדבר בימי יהושע ולא תלו הדבר בימי אחשורוש כדי לחלוק כבוד לארץ ישראל שהיתה חרבה באותו זמן ולא היה בה כרך מוקף תהיה פחותה משאר ארצות שיש בהן באותו זמן כרך מוקף והיו קורין בט"ו וכדי שיהיה זכרון לארץ בנס זה תלו הדבר בימי יהושע ונחשבו כאלו הן מוקפין עתה אעפ"י שהן חרבין.

הקריאה בטו' בערים מוקפות חומה היא משום כבודה של ארץ ישראל המן הכין עץ גבוה חמישים אמה כנגד שער החמישים שהוא התיקון השלם חמישים יום מפורים של מוקפים שזה כבודה של ארץ ישראל יוצא ה' באייר.

רמז לשנה = סוד חישוב הגאולה על פי הגר"א בסוד המילה אדם שמורכב מאלף אדם הראשון, דלת זה דוד המלך ומם זה המשיח, והזמן מאדם הראשון ועד דוד המלך זהו מרחק הזמן בין דוד המלך למלך המשיח.

מלכים א פרק ו פסוק א

וַיְהִי בַשְּׁמוֹנִים שָׁנָה וָאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה לְצֵאת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ־מִצְרַיִם בַּשָּׁנָה הָרְבִיעִית בְּחֻדְשׁ ז' הוּא הַחֲדָשׁ הַשְּׁנִי לְמֶלֶךְ שְׁלֹמֹה עַל־יִשְׂרָאֵל וַיָּבֵן הַבַּיִת לַיהוָה:

דברי הימים ב פרק ג פסוק ב

וַיִּחַל לִבְנוֹת בְּחֻדְשׁ הַשְּׁנִי בַשְּׁנִי בַשָּׁנָה אַרְבַּע לְמַלְכוּתוֹ:

2448 לבריאת העולם זה יציאת מצרים + 480 = 2928 - 74 שנה דוד המלך + 4 שנים למלכותו = 2854. זהו הזמן מדוד המלך שמגיע בחינת משיח + 2854 = 5708 התש"ח שנה של גאולה.

¹ תלמוד בבלי מסכת בכורות דף כא עמוד ב

אמר רב חסדא: הרי אמרו יצירת הוולד באשה - ארבעים יום